

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-06-19561 מדינת ישראל נ' כהן

כב' השופט עידו דרויאן

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד זרנגר ואסולין

נגד

יעקב כהן

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד און

גזר דין

מהלך ההליך:

1. מלכתחילה הועמד הנאשם לדין בגין עבירות של נהיגה פוחזת של רכב, שתי עבירות איומים ועבירה של החזקת ארבעה סכינים שלא למטרה כשרה.
2. לאחר שמיעת ראיות התביעה ובמהלך עדותו של הנאשם, התייעץ הנאשם עם סניגורו בהפסקה שניתנה לצורך זה והודה בביצוע העבירות של נהיגה פוחזת ואיומים.
3. עדותו של הנאשם נמשכה לעניין עבירות החזקת הסכינים, מהן זוכה לנוכח מציאתן ברכבו של הנאשם ככלי עבודה, המוחזקים אפוא "למטרה כשרה".
4. לאחר הרשעתו באותו יום, 29.1.14, הופנה הנאשם לעריכת תסקיר שירות המבחן.

מעשי הנאשם:

1. ב-4.6.13 התקיים ערב לקהילה הלסבית בפאב "סטופר" ברחוב לילינבלום בתל-אביב.
2. סמוך לשעה 23:30 נהג הנאשם ברכבו מסוג GMC במהירות ועלה על המדרכה סמוך לכניסה לפאב, כך שעוברי אורח נאלצו לזוז, ובכך נהג ברכבו באופן פוחז ורשלני. בתצלום ת/1 נראה הרכב כשחזיתו על המדרכה, מופנית באופן כמעט-ישיר לפתח הפאב ומגיעה כמעט עד למדרגות הכניסה.
3. אחת המבלות בפאב ביקשה מהנאשם להזיז את רכבו.
4. אז צעק הנאשם "אני מביא את הנשק שלי מהרכב", הלך לרכבו וחזר כשבידו האחת גרזן¹ ובידו השנייה טלפון סלולרי, הכה בעמודי הרחוב באמצעות הגרזן ואמר לתוך הטלפון כשהוא מדבר-כביכול עם אחר- "יצחק תביא אתך עוד שני אנשים אנחנו הולכים לעשות פה פרוטקשן...". הנאשם אמר לנשים במקום ש"הוא בא לעשות לנו שמח.... והוא מביא אתו אנשים שיעשו פה מהפכה". במעשיו ובמילותיו איים הנאשם על הנוכחות.

¹ יצוין, כי התביעה לא ייחסה לנאשם עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה בגין החזקת הגרזן. בקשה מאוחרת של התביעה להרשיעו בכך נדחתה בהכרעת הדין;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-06-19561 מדינת ישראל נ' כהן

5. לאחר שהגיעו שוטרים למקום והנאשם נעצר על-ידי השוטר רס"ל סייף קבלאן, איים עליו הנאשם ואמר לו ש"הוא [הנאשם] אוהב לרצוח ולהרוג ערבים ושהערבים מסריחים, גויים, ושהוא [השוטר] פלסטיני שמגיע לו למות... ושהוא [השוטר] צריך לחזור לכפר, לעיזים ולמשפחה שהוא [הנאשם] מאחל להם למות בייסורים".

6. דחייה עובדתית של טענת הנאשם ל"מעין הגנה עצמית":

א. עיקר טענתו של הנאשם לעניין האיומים היתה שהוא הגיב להתגרונות של הקהל: הנאשם היה לבוש כחרדי ולדבריו התייחס אליו קהל המבלות במקום בצורה תוקפנית ומשפילה, הוא חש כמי שנעשה בו לינץ', ולכן הגיב כך. בין היתר התגרו בו הנשים בגידופים המתייחסים לאמונתו ושתיים מהן התנשקו בהפגנתיות אל מול פניו. בעדותו הדגיש הנאשם ש"זה היה הטריגר האחרון שממש מוטט אותי, שגרם לי הרגשה של לינץ' " ובעקבותיו שלף את הגרזן (עדותו, עמ' 25 לפרוטוקול), ובהודעתו במשטרה (ת/6) אמר ש"הם הקפיצו לי את הקפיץ". הנאשם הדגיש שהוא חש מאוים, מבוזה ומושפל.

ב. בתקליטורים שהוגשו בהסכמה (ת/2-ת/3) רוכזו תצלומים וסרטונים קצרים שצילמו מבלות במקום בטלפונים החכמים שבידיהן. מצפייה בהם ניתן לראות ולשמוע שמבין המבלות נשמעות קריאות מכוערות כלפי הנאשם שהיה לבוש כחרדי, וביניהן "חשוד", "איזה שחור" ועוד, אך זאת לאחר ובתגובה לאיומי. הנאשם עצמו נשמע ונראה מאיים ומגדף, כשהוא מתייחס במפורש לנטייה המינית של המבלות תוך שימוש במונחים מבזים ומאיים ב"מהפכה בתל-אביב", כפי שגם העידו העדות. השוטר שהגיע למקום תיעד ברישומיו שהנאשם כעס שעוצרים אותו "בגלל שתי לסביות זונות" (ת/10).

ג. לא אוכל לקבל את עדותו של הנאשם לפיה הוא חש מאוים. הנאשם עצמו לא טען שמישהו תקף אותו או נגע בו. הן הסרטונים והן התצלומים (ת/1-ת/3) מלמדים שאיש(ה) לא קרב(ה) אל הנאשם או נגע(ה) בו, אף לא נשמעו איומים כלפיו.

ד. מהלך הדברים אינו תומך כלל בגרסת הנאשם: הנאשם, כפי שהודה, עלה בפראות על המדרכה. הנאשם הפחיד אפוא את הנוכחות, שפנו אליו ובתגובה החל הנאשם לאיים ולגדף. לא ניתן למצוא כל הצדקה למעשי הנאשם בכך ששתי נשים התנשקו מולו, דבר שגם לדבריו הוביל להחמרת תגובתו עד איומים בגרזן: לא ברור כלל, מדוע יש לראות באותה נשיקה – ואפילו היתה "הפגנתית", כעולה מהתקליטורים – משום התגרונות המצדיקה ולו במעט את התנהגותו של הנאשם, ששילח כל רסן.

ה. אני דוחה אפוא עובדתית את טענת הנאשם לפיה אוים על-ידי המבלות במקום.

קביעת מתחם הענישה ההולם – נסיבות העבירה:

1. התביעה עותרת לקביעת מתחם אחד בגין האירוע, אותו היא רואה כאירוע עבירה אחד. אלך אפוא בדרכה, המקלה במידת-מה עם הנאשם, בהדריכי עצמי בכללי הלכה שנקבעה בע"פ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-06-19561 מדינת ישראל נ' כהן

- 1127/13 גברזגיי נ' מ.י. (2014) ובבחרי במקרה זה לזהות את עבירות האיומים כדומיננטיות באירוע.
2. העבירה של נהיגה פוחזת ברכב מגנה על ערכי החיים, הבריאות ושלמות הגוף, כפי שמעידות מילות הסעיף. להזכיר, כי העבירה אינה תוצאתית, ובאה לקדם פני רעה עוד לפני שתתממש. הנאשם פגע בערכים אלו במידה ניכרת, כשעלה על מדרכה עמוסת מבלים ברכב גדול, תוך שהוא מאלץ את עוברי האורח לזוז הצידה. נזק קונקרטי לא נגרם, אך פוטנציאל הנזק חמור הוא מאוד.
3. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 באה להגן על שלווה הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ.י., פ"ד מג(3) 373, 378). האיומים שהופנו כלפי המבלות במקום היו בדרגת חומרה גבוהה ביותר שכן הנאשם איים באמצעות גרון, אותו נופף והכה בו בעמודי הרחוב. מדובר אפוא באיום הנחזה להיות קונקרטי והרה-אסון, שיש בו להטיל אימה גדולה.
4. מדיניות הענישה הנהוגה אמנם מקלה ככלל בעבירות איומים "סתם", אך מחמירה היכן שנלווה לאיום סכין, ואזכיר כי בענייננו מדובר בכלי מאיים יותר שפגיעתו הפוטנציאלית אינה פחותה. עיון בפסיקה מעלה כי מתחמי ענישה שנקבעו באירועי איום עם סכין עומדים בעיקרם בין שישה חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר (ראו מסקנות וסקירות פסיקה מקיפות בת"פ 13-05-7692 מ.י. נ' טורצינסקי (2013), בת"פ 12-06-12043 מ.י. נ' גרשי (2013) ובת"פ (אילת) 12/1508 מ.י. נ' רבינו (2014)).
5. לפי מצוות המחוקק בסעיף 40ט לחוק העונשין הני"ל, יש להביא בחשבון את הסיבות שהביאו את הנאשם לעשיית המעשה, בין יתר נסיבות העבירה.
- א. לעניין העבירה של נהיגה פוחזת, יש לקבוע כי אכן פזיזות של הנאשם עמדה בבסיס התנהגותו. זהו גם טיבה של העבירה בה בחרה התביעה להאשים את הנאשם ובה הודה, ולא כל עבירה אחרת שבבסיסה מטרה או כוונה מיוחדת. לא הוכח כי לביצוע מעשה-זה נלוותה עוינות מיוחדת לנוכחות או ללסביות בכלל, והנאשם עצמו טען שעצר את רכבו באופן זה כדי לקנות סיגריות בקיוסק סמוך;
- ב. שונה המסקנה לעניין האיומים: משדחיתי את טענת הנאשם ל"מעין הגנה עצמית" – אין מנוס מהמסקנה העולה מהתנהגות הנאשם, אמרותיו בעת מעשה ויתר הנסיבות, והנלמדת גם מתסקיר שירות המבחן, ולפיה פעל הנאשם ולו חלקית מתוך הומופוביה (או בלשונו המרוככת של שירות המבחן – "דעות נוקשות בהן הוא מחזיק ואף קושי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-06-19561 מדינת ישראל נ' כהן

- בקבלת האחריות². למרבה הצער, אמרות הנאשם מלמדות על שנאה ובוז לקבוצות השונות בהן נתקל באותו ערב – הן ללסביות והן לשוטר הערבי שהגיע בהמשך;
6. הנזק למבלות שנגרם הינו חמור, שכן כפי שהעידה אחת המבלות במקום מדובר היה בפחד גדול, במיוחד לנוכח זיכרונות הרצח ב"בר נוער". פוטנציאל הנזק יכול היה כמובן להיות חמור אף יותר, משמבוצע איום באמצעות נשק קר.
7. אף האיומים שהופנו כלפי השוטר היו בדרגת חומרה גבוהה מאוד – איומים וגידופים גזעניים, שנועדו בבירור להשפיל את השוטר ואולי אף להפריע לו בעבודתו. החומרה היא אפוא כפולה:
- א. ראשית, עצם האיום על שוטר, איש מרות הנמצא בחזית המאבק לשמירת הסדר הציבורי;
- ב. שנית, טיבו הגזעני והמשפיל במיוחד של האיום, בנוסף על חומרתו הבסיסית;
8. לנוכח כל האמור ייקבע מתחם עונש הולם שכל כולו בתחומי המאסר בפועל – החל משה ועד לשמונה-עשר חודשי מאסר בפועל, מאחורי סורג וברית, כעונש עיקרי. אדגיש שבמקרה זה לא מצאתי לקבוע מתחם מחמיר יותר מהמתחם הנהוג בגין העבירה העיקרית, על-אף צירופן של עבירות ועל-אף גילווי ההומופוביה והגזענות, שכן התביעה לא התייחסה לכך כלל בטיעוניה. אפשר, אפוא, שהנאשם 'זכה' כך בקביעת מתחם מתון מהראוי.

נסיבות אישיות:

1. הנאשם יליד 1967, כבן 47, רווק, שאינו עובד באופן סדיר ולדבריו מקדיש את עיקר עתותיו לתורה.
2. לחובת הנאשם עבר פלילי רלוונטי, אך רחוק בזמן: תקיפה חובלנית שביצע בשנת 2001 והתנהגות פרועה במקום ציבורי שביצע ב-2005. עניינים אלו הסתיימו במאסרים מותנים ועיצומים כספיים. יש לציין כי מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם, עולה שגם לגבי עבירות אלו נוטה הנאשם להטיל את האחריות על אחרים ולטהר עצמו מאשם.
3. מתסקיר שירות המבחן עולים הנתונים הבאים:
- מוצא הנאשם ממשפחה נורמטיבית ומלוכדת. הנאשם למד לאחר הצבא אדריכלות אך לא עסק בכך, אלא פתח עם אחיו עסק לעיצוב בו עבד מספר שנים. לאחר פטירת אביו החל הנאשם תהליך הדרגתי של חזרה בתשובה והתמסר יותר ויותר לחיים של "עבודה רוחנית" כדבריו. באשר לאירוע דנן, הנאשם קיבל על עצמו אחריות חלקית בלבד – הנאשם שב וטען כי הגן על

² על עמדת המשפט הישראלי כלפי תופעה מכוערת זו וסכנותיה – ובכלל זה הסכנה במעבר מביטויי שנאה למעשי אלימות קשים – ראו הערותיה של הש' חיות בס' 2 לדבריה בעע"ם 343/09 **הבית הפתוח בירושלים לגאווה וסובלנות נ' עיריית ירושלים** (2010). הכרה ברורה בהיותה של הקהילה הלסבית קהילת-מיעוט, הראויה ככזו להגנת זכויותיה, מופיעה באותו פסק-דין, למשל בדברי הש' עמית בסעיף 77 לדבריו;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-06-19561 מדינת ישראל נ' כהן

עצמו, כשבפני קצינת המבחן חידש וטען שהותקף על-ידי המבלות. לדבריו פעל מתוך חשש לביטחונו ללא כוונה לממש איומיו. הנאשם גם הכחיש את מרבית המיוחס לו לעניין השוטר ושלל אמירות גזעניות.

השירות התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון את חלקו באירוע ותופס עצמו כקורבן. השירות מעריך שהנאשם פעל מתוך לחץ וסערת רגשות אך מוסיף בזהירות, כאמור, כי "ייתכן ודעות נוקשות בהן מחזיק ואף קושי בקבלת האחר תרמו לסערה הרגשית בה היה נתון". הנאשם הביע מוטיבציה ראשונית להשתתף בטיפול נגד אלימות אך ההערכה היא שרצונו נובע מאימת ההליך הפלילי.

השירות מסכם ואומר שהסיכון להישנות עבירות מסוג זה הוא בינוני. לנוכח הסכמתו של הנאשם לטיפול ואורח חייו שאינו עברייני, ממליץ השירות על עונש של מאסר בעבודות שירות לצד העמדתו במבחן לשם בחינת שילובו בטיפול.

4. בדבריו האחרונים לפני גזירת הדין הביע הנאשם צער על האירוע ועל כך שפעל בצורה לא-שקולה. הנאשם חזר וטען שהרגיש מאוים ו"היה בלינץ".

5. ברור אפוא מהתסקיר כי אין עוד תהליך טיפולי כלשהו ואף אין עדיין צפי ממשי להתחלתו, קל וחומר להצלחתו. הנאשם עצמו לא זז מעמדותיו, למרבה הצער, ואין אפוא כל מקום ל"שיקום". מדאיגה העובדה, שגם לאחר ההשפעה המטלטלת והמרסנת של המעצר וההליך הפלילי, עדיין קיימת מסוכנות לא-שולית להישנות עבירות³.

קביעת העונש במתחם:

1. כאמור לעיל, דחיתי עובדתית את טענתו של הנאשם שהוא פעל מתוך "מעין הגנה עצמית". הנאשם פעל בכעס לא מרוסן ובין היתר מתוך אותן "דעות נוקשות" ו"קושי בקבלת האחר".
2. לכאורה, מקומו הנכון של העונש אמור להיות בחלקו האמצעי-עליון של המתחם, בהתחשב בנטילת האחריות החלקית-בלבד ובהיעדרם של שיקולי שיקום או נסיבות חיים חריגות המצדיקות הקלה חריגה בעונש.
3. עם-זאת, אנקוט מידה של חסד ומתינות בעניינו של הנאשם, שסוף-דבר הודה במיוחס לו (ולא בחוסר רצון) ושעברו הפלילי כה רחוק בזמן עד שיש לתת לו משקל מועט בלבד. לפיכך ייקבע העונש בחלקו האמצעי-תחתון של המתחם שנקבע.
4. לעניין עיצומים כספיים: הקנס שיוטל יהיה מתון מאוד, לנוכח מצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם, העדר מקורות הכנסה קבועים והמאסר הצפוי. התביעה אמנם לא עתרה לפיצוי, אך הנסיבות מצדיקות קביעת פיצויים בגין עגמת הנפש ומגינת הלב, ולו סמליים.
5. לעניין פסילת הנאשם מלנהוג או לקבל רישיון נהיגה: התביעה לא עתרה לכך.

³ להסרת ספק: בגזירת הדין לא ניתן משקל כלשהו לשיקול ההרתעה;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-06-19561 מדינת ישראל נ' כהן

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שמונה (8) חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו 5.6.14 עד 10.6.14 (ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת).
- ב. ארבעה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה עליה הורשע בתיק זה או עבירה של החזקת אגרופן או החזקת סכין שלא למטרה כשרה.
- ג. קנס בסך 1,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו.
- ד. פיצוי בסך של 1,000 ₪ לכל אחת מהעדות-המתלוננות ולשוטר המתלונן (עדות התביעה גבי אורי ברוולד, גבי מאיה תל-אביבי – דר, גבי טימור (טימותי) הררי, גבי תמר לניאדו, רס"ל סייף קבלאן).
- ה. הקנס והפיצויים ישולמו בהפקדה לקופת בית המשפט בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, שהראשון שבהם עד ליום 1.9.14. מחדל או עיכוב באחד התשלומים יעמיד מלוא הסך לפירעון מידי.

הוראות נלוות:

- א. המוצגים יושמדו;
- ב. התביעה תעביר למזכירות פרטי הזכות והזוכה בפיצוי;
- ג. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן לידיעה;

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז תמוז תשע"ד, 14 יולי 2014, במעמד הצדדים.

עידו דרויאן, שופט